De ce simt că ceva lipsește?

Mulți oameni ajung, mai devreme sau mai târziu, la aceeași întrebare: De ce simt că ceva lipsește? Au un loc de muncă, au realizări, au planuri, au preocupări și chiar momente de bucurie. Și totuși, în adâncul lor rămâne senzația că nu au găsit ceea ce caută cu adevărat.

De multe ori, această stare este pusă pe seama oboselii, a stresului sau a problemelor zilnice. Însă există un gol pe care nici odihna trupului, nici succesul profesional, nici distracția și nici agitația vieții nu îl pot umple. Este o foame după sens, după stabilitate și după ceva care să dureze mai mult decât viața trecătoare pe care o vedem în jurul nostru.

Omul poartă în el dorința de permanență. Acest lucru se vede în tot ceea ce face. Construiește poduri care să reziste generații întregi, ridică clădiri care să dăinuie peste sute de ani, trasează autostrăzi pentru copiii și nepoții săi și investește enorm pentru a lăsa ceva în urmă. Scrie cărți, întemeiază instituții, plantează păduri și construiește monumente. Nimeni nu visează să ridice o casă care să se prăbușească după câțiva ani. În mod natural, omul caută durabilitatea și permanența.

Această înclinație spune ceva important despre el. Ea arată că în inima omului există gândul eternității. Scriptura spune că Dumnezeu „a pus în inima lor gândul veșniciei” (Eclesiastul 3:11). Tocmai de aceea omul nu este pe deplin satisfăcut de ceea ce este temporar. Oricât ar acumula și oricât ar realiza, continuă să caute ceva care să dureze.

Privind creația, observăm aceeași mărturie a permanenței. Pământul există de un timp care se pierde în negura istoriei omului. Soarele luminează zi după zi, anotimpurile își urmează cursul, iar constelațiile și galaxiile își păstrează rânduiala. Universul funcționează pe baza unor legi stabile și precise, care susțin existența de perioade uriașe de timp. Tot ceea ce vedem în jur pare să poarte amprenta stabilității, continuității și durabilității.

Dacă Dumnezeu a creat pământul să reziste veacurilor, dacă a așezat stelele și galaxiile într-o ordine care dăinuie, dacă până și natura materială este construită pentru continuitate, atunci apare o întrebare firească: de ce omul, coroana creației, înzestrat cu rațiune, conștiință, iubire și capacitatea de a-L cunoaște pe Creator, ar fi făcut doar pentru câteva decenii și apoi pentru dispariție? De ce sufletul omului ar fi singurul lucru creat pentru efemeritate, când toate indiciile din creație vorbesc despre durabilitate și permanență?

Poate tocmai de aceea omul simte că ceva lipsește. Golul acesta nu apare pentru că are prea puține lucruri, ci pentru că a fost creat pentru mai mult decât poate oferi lumea prezentă. Dorința după adevăr, după dreptate, după iubire care nu se sfârșește și după viață nu sunt accidente ale naturii umane. Ele indică spre destinația pentru care omul a fost creat.

De aceea, succesul nu rezolvă întotdeauna golul interior. Nici banii, nici reputația, nici realizările și nici experiențele deosebite nu pot deveni temelia vieții. Ele pot aduce satisfacții reale, dar nu pot susține sufletul atunci când apar întrebările fundamentale despre rost, adevăr,

suferință, moarte și veșnicie.

Problema nu este doar că omul are un gol în interior. Problema este că încearcă adesea să îl umple cu lucruri care nu au fost făcute pentru aceasta. Un gol veșnic nu poate fi umplut de lucruri trecătoare. Un suflet creat pentru Dumnezeu nu poate găsi odihnă deplină în ceea ce este mai mic decât Dumnezeu.

Există o singură realitate suficient de mare pentru a umple acest gol: Creatorul Însuși. Omul a fost creat de Dumnezeul cel viu și nemuritor și a fost făcut pentru a avea relație cu El. De aceea, ceea ce lipsește nu este întotdeauna un lucru, o experiență sau o realizare, ci relația cu Cel care are nemurirea și care este sursa vieții. După cum foamea indică existența hranei, iar setea indică existența apei, tot astfel setea sufletului după ceva veșnic indică existența Celui Veșnic.

Acesta este motivul pentru care răspunsul începe atunci când omul numește golul pe care îl simte și încetează să-l ascundă sub zgomotul vieții. În acel moment începe căutarea adevăratei temelii.

O casă nu poate rezista fără fundație, iar viața nu poate rezista fără temelie. Cât timp omul își construiește existența pe lucruri care trec, va simți nesiguranță și lipsă. Însă atunci când își așază viața pe Creator, găsește o temelie care nu se schimbă odată cu trecerea timpului, cu pierderea lucrurilor materiale, cu bătrânețea sau chiar cu moartea.

Poate că ceea ce simți nu este doar oboseală. Poate că este glasul unei nevoi mai adânci, al unui suflet care caută temelia pentru care a fost creat. Iar această temelie nu este un lucru, ci Persoana lui Dumnezeu, singurul care poate umple golul pe care El Însuși l-a lăsat în inima omului și singurul care poate da sens atât vieții de acum, cât și veșniciei.

Merită să te oprești pentru o clipă și să te întrebi sincer: ce anume stă la temelia vieții mele? Pe ce îmi construiesc speranța, identitatea și viitorul? Dacă toate lucrurile pe care mă sprijin astăzi ar dispărea mâine, ar mai rămâne ceva care să susțină existența mea?

Sentimentul că lipsește ceva nu este neapărat un dușman de care trebuie să fugi. Uneori el este un semnal care te cheamă să privești mai adânc decât preocupările și realizările de fiecare zi. Poate că acest gol există tocmai pentru a te conduce spre Cel care îl poate umple.

Dumnezeu nu cheamă omul să creadă într-o idee, ci să vină la El. El este singurul care are nemurirea, singurul care rămâne neschimbat când toate celelalte se schimbă și singurul care poate fi o temelie suficient de puternică pentru viață și pentru veșnicie.

De aceea, înainte de a căuta încă o realizare, încă o experiență sau încă o soluție pentru neliniștea inimii, întreabă-te dacă nu cumva sufletul tău caută ceea ce a căutat dintotdeauna: pe Dumnezeu. Fiindcă golul lăsat de Cel Veșnic nu poate fi umplut decât de Cel Veșnic, iar odihna pe care o caută inima omului se găsește în cele din urmă nu într-un lucru, ci într-o relație cu Dumnezeul care l-a creat.

Sursa: *De ce simt că ceva lipsește?* — Scopul Vieții
scopulvietii.ro/articole/de-ce-simt-ca-ceva-lipseste